



KISS OTTÓ

## Utolsó napok

Veled játszottam az erkélyen, apa,  
nyár volt, sütött a nap ebéd után,  
anya kijött, és azt mondta: költözünk  
– kastélyt ígért, és hogy majd lesz kutyám.

Mi nem megyünk, mondtuk, miért is mennénk,  
s hogy ezzel csak a szívünkön facsar.  
Azt felelte, neki joga van hozzá,  
hogy elvigyen engem is, ha akar.

Az utolsó napon még lovagoltam  
apával a vár előtt, strand után,  
aztán anya elvitt, igaz, nem kastélyba,  
de egy hónapig tényleg volt kutyám.

Addig azt nekem nem mondta meg senki,  
hogy apát már nem mindig láthatom,  
csak kéthetente pénteken, s hogy vissza  
kell hoznia minden vasárnapon.

Az új óvodában sírva ébredek,  
mert a másik apukám jön értem  
– hiába szóltam a vizsgálaton is,  
hogy a régi apukámat kérem.

## Nem félek

Mondták, hogy rossz lesz majd,  
rossz lesz majd először,  
szememből a sírás, a sírás előtör.

Mondták, hogy sírjak csak,  
sírjak csak, ne féljek,  
egyszer majd vége lesz, vége lesz a télnek.

Jön majd a Mikulás,  
hoz piros csomagot,  
megkérdi, jó voltál, mondjam, hogy jó vagyok.

Míg felnőtt Jézuska,  
azt mondták a bölcsek,  
még néhány évet majd itt kell hogy eltöltsék.

Mondták, hogy jó lesz majd,  
eltelnek az évek,  
jönnek majd angyalok, felcsendül az ének.

Mondták, hogy sírjak csak,  
sírjak csak, ne féljek,  
néha még sírok, de nem félek, nem félek.

## Égi tinta

A régi versek égi versek,  
feltámadnak, mint a holtak.  
Mese után, elalváskor  
ők vigyázzák lent az álmod,  
ők üzennek fel a holdnak:  
nézzen be a kisszobádba  
tavasszal és őszi éjjel,  
hozzon neked könnyű álmot  
egy szép égi költeménnyel!  
Gyűjtsél megint gesztenyéket  
a gyulai óvodánál,  
és amikor megyünk haza,  
az ég alja vörös legyen  
– hajnalra a szél hajadba  
fényes égi kottát tegyen.

A régi versek égi versek,  
feltámadnak, mint a holtak:  
hóhullásos téli éjjel  
ablakodra rátapadnak  
hangtalan a pehelytollak,  
puhán, mintha egyik őszöd  
teste nélkül arra járna  
– mint amikor vattacukor  
tapadt rá a plüsspandára.  
Az udvari barackfánál  
a friss hóból újraépül  
Pamacs kutya és a Pajti,  
azt álmodod, velük játszol,  
s ott van megint nagymama is,  
három bárány és a jászol.

A régi versek égi versek,  
feltámadnak, mint a holtak:  
nyári éjjel, ha elalszol,  
arcodon a holdfény játszik,  
mert a költők ott dalolnak.  
Arany János balladát ír,  
Sinka István búsan táncol,  
édesapád verseiben  
az ég alatt csak te látszol.  
Battonya és Gyula között,  
Véztőtől Nagyszalontáig,  
a Körösön, Száraz-érnél  
holdfény terül szét a tájra:  
újra szép lesz, mi már szép volt,  
s újra fáj, mi úgyis fájna.